

Tredje fastesöndagen 2021

Vi är så vana att be Jesus om något, ja, om så mycket. Därför kan det överraska oss att Jesus också vill be oss om något. I dagens evangelium ber han den samariska kvinnan: ”Ge mig något att dricka” (Joh 4:7). Hon, som tillhörde en föraktad grupp människor och genom sin livsföring blivit ännu mer föraktad, blev förbluffad över att en väl ansedd judisk man som Jesus ville be henne om något. Det är så Jesus handlar i alla tider. Varje människa, vem hon än är och vad hon än har med sig i sitt bagage, kan ge något. Varje människas värde och värdighet förblir intakt och hon har alltid något att bidra med. Gud visar oss alla detta grundläggande förtroende. Var och en av oss är unik och som person oersättlig. Ingen är värdelös. Alla har något att ge och bidra med, både till Gud och nästan.

Jesus vill alltid locka fram denna okända och fördolda gåva inom oss. Ibland är inte ens vi själva medvetna om att vi har denna skatt. Det är på så sätt Jesus upprättar de fallna, de misslyckade, de misstrodda och misstänkta. Sådan är Jesu pedagogik, som vi har mycket att lära oss av i vår tid. Både skolan, kriminalvården och det vanliga umgänget människor emellan borde ta till sig detta budskap. Vi får aldrig avskrika någon människa och säga att hon inte har något att ge eller bidra med. Någon som var både självkritisk och hade en god portion humor sade om sig själv: ”om jag inte kan bidra med något annat, så kan jag i alla fall vara ett varnande exempel”.

Vad är det då Jesus vill ha av den samariska kvinnan? Jo, hennes törst efter sanning och mening, hennes längtan efter upprättelse och att få börja om i sitt liv. Utifrån vår tomhet, vår suckan, ja, vår brist och synd ropar vi på Guds förbarmande. Jesus nöjer sig med att få det som vi lider av och kämpar med: vårt sår, vår otillräcklighet. Egentligen är det så litet, så försumbart. Men det är just detta som vi inte själva klarar av som han i sin nåd vill ta till sig och befria oss ifrån: vårt mörker och vår baksida. Det är just där som Jesus vill komma oss till mötes. Han vill släcka vår törst. Han vill mätta vår hunger, det vi inte själva rår på. Det enda som krävs av oss är en gnutta självinsikt, om än aldrig så liten. Vi behöver honom och hans nåd, hans levande vatten, för att bli hela, bli vad vi är menade att bli i hans ögon, i relation till honom som vill frälsa oss.

Jesus vill göra oss levande igen genom det levande vattnet. Innerst inne längtar de flesta människor – liksom den samariska kvinnan – efter detta livgivande, förvandlande vatten. Vi vet inte riktigt vad det är, men vi vet rent instinktivt att det är något som fattas i mig för att jag skall bli vad jag är menad att bli. Redan genom vår skapelse har vi fått en värdighet som Guds avbild. Det innebär att vi bär en längtan och törst inom oss att komma Gud nära och finna vår fullhet i honom, vare sig vi tror på honom eller ej. Genom arvsynden har vi kommit bort

från honom. Vi har hamnat på avvägar och måste hitta vägen tillbaka. Därför blir Gud människa för vår skull i Jesus Kristus, som blir vägen, sanningen och livet för oss. Det gäller bara att hitta den vägen och våga gå den. Då blir den en ström av levande vatten inom oss genom dopets nåd. Dag efter dag, stund efter stund, får vi släcka vår törst i detta flöde av levande vatten, som fyller vår tomhet och ger oss ny kraft och glädje att följa i Jesu spår.

”Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv” (Joh 4:14). Ju mer vi genomströmmas av detta levande vatten, desto mer blir vi levande kristna som kan ”tillbe i ande och sanning” (Joh 4:23). Det är detta livsklimat av tillbedjan som mer och mer måste bli vår grundhållning. Vi finner vår fasta punkt och grund i tillvaron, när vi lär oss att leva i tillbedjan. Det blir en självklarhet för oss att vi lever och rör oss i honom, alltid och överallt. Vi lever inte på egen hand, utan hand i hand med honom, till hans ära och pris. Vi låter oss ledas och inspireras av hans ord och bud. Hans vilja blir vårt rättesnöre. Vår stora glädje är att få tillhöra honom och stå i hans tjänst. Vi är inte oberoende utan hela beroende av honom. Vi lever inte vind för våg utan inspirerade av Andens vind och burna av det levande vattnets våg.

Att leva i tillbedjan är själva vår livsluft och vårt livsklimat. Det är mer något vi *är* än vad vi gör. Det vi gör flyter spontant fram ur det vi *är*: Faderns älskade barn. Jesu bröder och systrar, den helige Andes tempel. Alla dessa vackra uttryck måste bli kött och blod i oss, en alldaglig verklighet. Det är det som är Jesu gengåva till oss: att mer och mer förvandla oss genom sin nåd, att levandegöra oss genom sitt livgivande vatten. ”Kristus som är Guds kraft och Guds vishet. Guds dårskap är visare än människorna och Guds svaghet starkare än människorna” (1 Kor 4:24-25).

Vi har hela vårt liv på oss för att växa in i denna heliga dårskap och förvandlas av den. I världens ögon är det verkligen dårskap. Det får vi vara beredda på och medvetet och frivilligt lära oss att stå ut med. Kanske det är det svåraste av allt för oss? Det är det som är den stora prövostenen för oss: att uthärda spott och spe för Jesu skull. Fastetiden kan bli en god övning för oss, då vi inte hela tiden sneglar på vad andra tycker och tänker. Om vi i stället försöker se Jesus i ögonen och litar på honom och hans ord, inspireras vi också att leva i tillbedjan och trohet mot hans evangelium. Dagens kollektbön kan ge oss inspiration för hur vi skall leva i heliga fastetider: ”Gud, ursprung till all kärlek, upphov till allt gott, du visar oss botens, börens och barmhärtighetens väg ut ur vår mänskliga vanmakt. Ta emot vår lovprisning idag” – och alla våra dagar till tidens slut. Amen.